

žadatel stížnost skutečně podal, avšak již opožděně. K odvolání Dra K. zrušil žal. úřad nař. rozhodnutím rozhodnutí úřadu první stolice a přikázal mu, aby vydal nový výměr podle § 85 vl. nař. č. 8/1928 Sb. vzhledem k tomu, že žadatel Dr. K. předložil nové lékařské vysvědčení.

Uvažuje o stížnosti musil se nss především z úřední povinnosti zabývatí otázkou, zda jest stěžující si pojišťovna legitimována ke stížnosti, a zodpověděl tuto otázku záporně z těchto důvodů:

Především dlužno uvést, že pro navrácení v předešlý stav nelze v tomto případě použití předpisů § 84 vl. nař. č. 8/1928 Sb. Podle předpisu § 195 zák. č. 221/24 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb., který platil v době vydání nař. rozhodnutí, připouští se navrácení v předešlý stav podle obdoby civ. řádu soudního. V tomto případě nutno tudíž použití předpisu uher. civ. řádu soudního (zák. čl. I:1911) a nikoli předpisů vl. nař. č. 8/1928 Sb. V té příčině pak stanoví § 451 uher. civ. řádu soud. (zák. čl. I:1911), že restituce jest přípustná, když strana nebo její zástupce bez zavinění zmeškala konečnou lhůtu, za jakouž se pokládá jen taková lhůta, která je v zákoně za konečnou výslovně prohlášena (§ 451/2 civ. ř. s.). Lhůty k podání opravných prostředků prohlašuje zákon za lhůty konečné (tak stanoví § 480 v příčině odvolání, § 256 v příčině dovolání a § 552 v příčině stížnosti) a proti účinkům jejich zmeškání lze se tudíž podle § 451 c. ř. s. domáhati navrácení v předešlý stav. Toto ustanovení platí obdobně o restituci lhůty k podání stížnosti proti platebním výměrům okr. nemoc. pojišťovny (§§ 192, 239 zák. č. 221/24 Sb.), která jest lhůtou konečnou.

Nss nemohl shledati, že by důvodným bylo tvrzení st-lky, že nař. rozhodnutím byla porušena její subj. práva. V řízení před nss-em může jako st-l vystupovati jenom ten, kdo v řízení správním měl postavení procesní strany, t. j. měl právo k podání opravného prostředku. V řízení restitučním by však st-lka mohla míti takové postavení procesní strany jen v těch případech, kde civ. soud. řád připouští právo stížnosti také proti povolení restituce. Stížnost takovou připouští však § 457/2 civ. řádu soud., kterého jest zde obdobně použiti, jen v tom případě, že žádost o navrácení v předešlý stav byla podána po uplynutí šestiměsíční konečné lhůty stanovené v § 452 a počítané ode dne zmeškání, nebo že soud (úřad) povolil navrácení v předešlý stav v případě zmeškání takové lhůty, při které zákon restituci vylučuje. O žádný z těchto případů zde nejde a stížnost sama to ani netvrdí ani ze spisů to neplyne. V řízení restitučním, o které tu jde, byla by tudíž st-lka neměla vůbec práva stížnosti (kdyby byl na př. úřad první stolice restituci povolil), neměla tedy v tomto správním řízení postavení procesní strany a proto nemá ani práva stěžovati si k nss-u.

Č. 11.944.

Policejní právo trestní: I. Platnost vyhlášky zem. presidenta v Praze z 9. dubna 1931 č. 180.236 o úpravě campingu a trampingu.

Řízení správní: II. Vyhlášení v Zemském věstníku nemůže nahradit vyhlášení ve Sbírce zák. a nař.

(Nález ze dne 28. května 1935 č. 21.863/34.)

Věc: Jaroslav B. v P. proti zemskému úřadu v Praze o policejní přestupek.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Trestním nálezem okr. úřadu v Jílovém ze 17. července 1931 byl st-l uznán vinným přestupkem vyhlášky zem. presidenta v Praze z 9. dubna 1931 č. 180.236 z r. 1931, 16 — 7500/16 z r. 1930, jehož se dopustil tím, že v noci ze 16. na 17. května 1931 nocoval v malé chatě v Z.-ském údolí s osobou druhého pohlaví. Odsouzen byl k pokutě 30 Kč, po případě do vězení na 24 hodin.

Odvolání z toho podanému nebylo nař. rozhodnutím vyhověno, poněvadž skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného je prokázána seznáním stráže a st-lovým doznáním při odpovědném výslechu dne 23. června 1931. K odůvodnění bylo uvedeno, že chata, v níž st-l přespal, není určena k pravidelnému obývání, nýbrž k účelům skautingu, trampingu a kampingu v letních měsících, takže je to chata, jakou má na mysli cit. vyhláška zem. presidenta. Zároveň bylo konstatováno, že žal. úřad neshledal v provedeném řízení ani nezákonnost, ani vadnost, a že skutkové okolnosti v odvolání uvedené jsou pro otázku trestnosti zcela nerozhodny.

Rozhoduje o stížnosti podané na toto rozhodnutí musil nss nejdříve zabývat se námitkou stížnosti, že cit. vyhláška zem. presidenta v Praze je nezákonná, ježto nebyla vyhlášena ve sbírce zák. a nař., a nemá proto veřejné závaznosti, a že zem. president nebyl vůbec oprávněn vydati tuto vyhlášku, která takovou měrou zasahuje do soukromého života, maří právo domovní a svobodu osobní.

Cit. vyhláška byla zařazena do Zem. věstníku pro Čechy pod č. 7 z r. 1931 a byla jí vyhlášena opatření proti výstřelkům kampingu a trampingu, avšak ve sbírce zák. a nař. státu čsl. publikována nebyla.

Stížnosti jest přisvědčiti, že pouhé vyhlášení v Zem. věstníku nemůže nahradit veřejné vyhlášení nově vydávaných právních ustanovení, jak je předepsáno zákonem ze 13. března 1919 č. 139 Sb., t. j. vyhlášení ve »Sbírce zák. a nař. státu čsl.«, do které podle § 2 jest zařaditi i nařízení zem. úřadů, pokud obsahují obecně závazná pravidla právní (srov. Boh. A 10.926/32 a 11.648/35). Nicméně však nss neshledal uvedenou výtku nezákonnosti důvodnou, a to z těchto úvah:

Opírajíc se výslovně o ustanovení čl. 2 a 3 odst. 1 zák. ze 14. července 1927 č. 125 Sb. o organizaci politické správy, zakazuje tato vyhláška zem. presidenta v Praze »při campingu a trampingu: všeliké nepřístojné jednání nebo chování na místech veřejných nebo veřejně přístupných, kterým se ruší neb ohrožuje veřejný pořádek, klid, bezpečnost, dobrý mrav nebo slušnost, nebo se vzbuzuje veřejné pohoršení,

zejména společné táboření osob různého pohlaví v přírodě i ve stanech, chatách a srubech — vyjímaje táboření rodinné —, pobíhání v nedostatečném úboru, zvláště v úboru koupacím mimo obvod vykázaných koupališť, zpívání popěvek obsahující nemravného, dále nošení zbraní, zvláště zbraní zakázaných, bez platného zbrojního pasu, a koupání na místech zakázaných.« Nedbání těchto zákazů prohlásila vyhláška za přestupky, neboť stanovila, že »přestupky této vyhlášky trestati budou — bez újmy soudního stíhání — politické úřady I. stolice tresty na penězích od 10 Kč do 1.000 Kč nebo na svobodě od 12 hodin do 14 dnů.«

Všeliké nepřístojné jednání nebo chování na místech veřejných nebo veřejně přístupných, kterým se ruší neb ohrožuje — veřejný pořádek, klid, bezpečnost, dobrý mrav nebo slušnost nebo se vzbuzuje veřejné pohoršení — jest skutkovou podstatou přestupků uvedených v odst. 2 čl. 3 zák. ze 14. července 1927 č. 125 Sb. o organizaci politické správy, kteréžto přestupky se stíhají politickými úřady tresty uvedenými v odst. 1 čl. 3 cit. zák., t. j. tresty na penězích od 10 Kč do 5.000 Kč nebo na svobodě od 12 hod. do 14 dnů.

Ze srovnání těchto předpisů zák. o organizaci politické správy s obsahem vyhlášky zem. presidenta v Praze z 9. dubna 1931 plyne, že tato vyhláška nestanoví nových zvláštních skutkových podstat trestních, nýbrž obsahuje toliko skutkové podstaty, které jsou uvedeny již v odst. 2 čl. 3 org. zák., na které tam jsou stanoveny tresty uvedené v odst. 1 čl. 3 a to tytéž tresty, které uvádí vyhláška zem. presidenta. Zákazy v této vyhlášce obsažené, jako společné táboření osob různého pohlaví v přírodě i ve stanech, v chatách a srubech, pobíhání v nedostatečném úboru atd., jsou tam uvedeny jen jakožto příklady nepřístojného chování nebo jednání, které lze stíhati tresty ve vyhlášce, resp. v čl. 3 odst. 1 org. zák. stanovenými, ovšem jen tehdy, když nějaké takové jednání nebo chování má veškeré znaky vytčené ve skutkových podstatách uvedených v předcházejícím odstavci oné vyhlášky, jehož znění se kryje se zněním odst. 2 čl. 3 org. zák. Z toho dospěl nss k závěru, že vyhláška zem. presidenta v Praze z 9. dubna 1931 není nově vydávaným právním ustanovením po rozumu § 1 zák. č. 139/1919 Sb., nýbrž uvádí toliko ještě zvláště ve známost právní normy, obsažené již v čl. 3 odst. 2 org. zák., a poukazuje na tresty stanovené v odst. 1 tohoto článku. Případy ve vyhlášce uvedené nejsou než příklady nepřístojného jednání nebo chování, aniž je tím řečeno, že takové jednání nebo chování je za všech okolností jednáním nepřístojným ve smyslu předcházejícího odstavce vyhlášky.

I když bylo v trestním nálezu I. stolice vysloveno, že st-l se uznává vinným přestupkem zákazu vyhlášky zem. presidenta v Praze z 9. dubna 1931, nelze tomu se zřetelem na to, když dále v tomto nále. bylo řečeno, že st-l se odsuzuje podle odst. 1 čl. 3 zák. č. 125/1927 Sb., rozuměti jinak, než že st-l byl uznán vinným pro jednání či chování, na které vztahuje se zákaz odst. 2 čl. 3 org. zák. Bylo proto zkoumati, je-li skutková podstata tohoto ustanovení dána.

Po této stránce vytýká stížnost, že žal. úřad nepřihlédl k okolnosti uvedené v odvolání, že totiž nelze pokládati přestupek za prokázaný, poněvadž nebylo zjištěno, byl-li v daném případě rušen nebo ohrožen veřejný pořádek, klid, bezpečnost nebo dobrý mrav nebo slušnost nebo vzbuzeno veřejné pohoršení, o čemž bylo by lze podle názoru stížnosti mluvit jen, kdyby nějaké jednání nebo chování st-lovo bylo zvenčí a veřejně pozorovatelné.

V daném případě byl st-l v noci ze 16. na 17. května asi ve 23 hod. spolu s Karlem K., Josefem H., Miroslavem H. a Marií Z. přistižen v dřevěné chatě v Z.-ském údolí. V odvolání tvrdil st-l, že v chatě přítomni byli přistiženi při večeři, nikoli při společném nocování, a že i kdyby byli všichni společně nocovali, nemohl tím býti porušen ani veřejný klid ani pořádek, ani nemohlo býti vzbuzeno veřejné pohoršení. Tím popřena byla skutková podstata odst. 2 čl. 3 stíhaná tresty uvedenými v odst. 1 tohoto čl. Žal. úřad tuto námitku odbyl slovy, že skutkové okolnosti uvedené odvolatelem jsou pro posouzení trestnosti přestupku zcela nerozhodné. Stojí tudíž žal. úřad zřejmě na stanovisku, že jednání či chování, které podle vyhlášky zem. presidenta z 9. dubna 1931 jest zakázáno, jest trestným za všech okolností, tedy nikoliv jen tehdy, jest-liže tímto jednáním nebo chováním se ruší nebo ohrožuje veřejný pořádek, klid, bezpečnost, dobrý mrav nebo slušnost nebo se vzbuzuje veřejné pohoršení, jak to předpokládá odst. 2 čl. 3 org. zák., o který se tato vyhláška výslovně opírá. Vycházejí z tohoto mylného názoru, neprovedl úřad šetření o tom, zdali v daném případě chování, resp. jednání st-lovo bylo takové, že jím byl porušen nebo ohrožen veřejný pořádek, klid, bezpečnost, dobrý mrav nebo slušnost nebo vzbuzeno veřejné pohoršení.

Pro tuto vadu řízení, která byla přivoděna nesprávným právním názorem žal. úřadu, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.945.

Pojištění nemocenské: Nárok na placení pojistných příspěvků nemocenských za osoby, na něž se vztahuje zák. č. 117/1926 Sb., uplatňuje nemocenská pojišťovna výměrem podle § 189 zák. č. 221/1924 Sb., jemuž jest připojení poučení o opravném prostředku; vznesením opravného prostředku dochází ke sporu, o němž podle § 41 odst. 1 zák. č. 33/1888 ř. z. rozhoduje dozorcí úřad.

(Nález ze dne 28. května 1935 č. 15.411/35.)

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v Náchodě proti zemskému úřadu v Praze o pojistné.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.